

Két szegedi zászlós az olasz front dicső harcáról.

— A trónörökös a szegedi katonák között. —

(Saját tudósítónktól.) Szamos István és Malivanek Lajos, két szegedi zászlós harctéri levelei következnek itt. A két szegedi fiu — szegedi családok derék sarjai — négy hónap óta az olasz harctéren küzd. Bátor és törhetetlen résztvevői azoknak a harcoknak, amelyek pozdorjává zúzták a hitszegő ellenség minden hatalmas erőfeszítését. Hadapródból ezért lett mindkettő a legutolsó olasz offenzíva során zászlós és kapta meg Szamos István a kisézüst, Malivanek Lajos pedig a nagyezüst vétezségi érmet. Harctéri leveleikből, amelyeket családjaikhoz intéztek, időrendben közöljük a következő érdekesebb részleteket:

1915. szeptember 25.

Ma hosszas gyaloglás után elértünk abba a faluba, ahol őfensége, a trónörökös szemlét tartott felettünk. Igen sokakat megszólított, tőlem is kérdezte, mióta vágyok a harctéren. Egyébként hála a jó Istennek baj nincs, vigyázok magamra és bízom a jó Istenben. Hej, mert itt csakugyan itéletidő járja. Már két ötös hadapród meghalt s a Ruszwurm is súlyosan megsebesült. (Szamos Istvántól.)

1915. október 22.

Malivanekkel együtt zászlósok lettünk. Borzalmas küzdelmeink vannak, azért nem írhatok bővebben. Majd ha nyugodtabb napokhoz segít az Ég Ura, akkor bővebben írok. (Szamos Istvántól.)

1915. október 23.

Már megírtam, hogy zászlós lettem és a 12. századnál vagyok. Az olasz offenzíva most dühöng, irtózatos küzdelmeink vannak, de a telián nem megy semmire. Igen sokan megadták magukat közülük, ez egy olasz tábori levelezőlap. (Szamos Istvántól.)

Olasz harctér, 1915. október 24.

Aranyos drága jó Szüleim és Testvéreim! Az új olasz offenzíva most dühöng, nagy küzdelmeink vannak, elég nehéz órákat élünk. 21-én az olaszok benyomultak állásainkba, de mi, az 1. ezred, csunya küzdelem után kivertük őket, amiért megdicsérték bennünket s én és Malivanek is kitüntetésre lettünk felterjesztve. Akkor megsebesült a legényem s vele odaveszett a fehérneműm, svetterem, zsebkendőim és más egyebem is. Ha lehet, hát küldjétek ilyen fajtá dolgokat.

Egyébként hála a jó Istennek bajom nincs, mindig imádkozom s kérem az Ég Urát, óvjon meg engem s szeretteimet minden bajtól! Eddig megvédt, bizalmam ezután is rendíthetetlenül él! Hogy van az én legaranyosabb, egyetlen jó édes anyám? De szeretném már látni, össze-vissza csókolni! Mindig rá gondolkok, imádkozom érte s kérem a jó Istent, vezessen vissza szerető karjaiba! (Szamos Istvántól.)

1915. október 24.

Aranyos drága Szüleim!

Október 21. Ez a nap örökké emlékezetes lesz életemben, s hálát adok a jó Istennek, hogy semmi bajom nem történt. Én úgy hiszem, hogy a pokol minden ördöge elszabadult és nekünk akart jönni. Dacára az gránát, srappell, kézi bomba, puskatüznek, a rengeteg sok teliánt csufosan elvertük, nagyon sokat elfogtunk közülük és az állást elfoglaltuk. 12 emberemmel értem fel a rajvonalba, s ezekkel a hősekkel tartottam az állást éjfélig, míg felváltottak. Az ütközet alatt mindenem elveszett.

Az emberemet lelőtték. A törülközőm, a poharam, a villám és egy kis darab gyertyám maradt meg. Most összeszakadt ruhában — köpenyem sincs — de azért még egy darabban elég jól érzem magam. 19-én zászlóssá neveztek ki, most pedig fel vagyok terjesztve kitüntetésre. (Malivanek Lajostól.)

Harctér, 1915. október 24.

A 7. századhoz címzett lapjaitokat és újságokat megkaptam. Még dühöng az olasz offenzíva, nagy küzdelmeink vannak. 21-én már benyomultak az olaszok állásainkba, de kivertük őket. Akkor megsebesült a legényem s eltűnt övele minden tartalék fehérneműm és a svetterem is. Hála a jó Istennek, megvagyunk még Malival. (Szamos Istvántól.)

1915. november 10.

Ma tüzte fel József főherceg ő császári és királyi fensége az utóbbi harcokban résztvettek mellére a kitüntetéseket, köztük az enyémmre is a kis ezüstöt. Malivanek a nagy ezüstöt kapta. (Szamos Istvántól.)

A novemberi közgyűlés.

(Saját tudósítónktól.) Békés időkben a közigazgatási élet az őszi és téli hónapokban éli virágkorát. Szinte szokatlanul hat tehát, hogy csendesnek és egynaposnak ígérkezik a novemberi közgyűlés. Dehát a nagy városi terveket mindennél nagyobb állami feladatok bízására készítjük és erőnek erejével szerezni akaró városatyákat, most komolyan foglalkoztat az állam, Mihalovics Dezsőnek természetesen ismét van interpellációja. Azt kérdezi, hogy az élősertés piaci árusítását mióta és miért tiltották be. A főkapitány azt válaszolja, hogy a sertésvész miatt tiltották be az árusítást.

Dr. Fajka Lajos tudvalevőleg indítványt adott be a közgyűlésnek, amelyben az orbánc és vész ellen a sertésoltásnak szabályrendelet útján való kötelezővé tételét kéri. Az indítványozó szerint a járványos betegségek sok kárt okoztak a gazdáknak s ezzel magyarázható a nagy hus és zsirdrágaság. A város tanácsa az indítvány elutasítását kéri, mert az oltóanyag csak a sertésorbánc ellen használ s a szegedi sertésállományban inkább a sertésvész pusztít. A város hatósága azonban majd kér a kormánytól oltó anyagot a gazdák részére.

Becsey Károly indítványára javasolja a tanács, hogy rendelje el a közgyűlés az alsó-tanyai vadvizek lecsapolását és a külterületi utaknak orosz foglyok alkalmazásával való megjavítását.

A Máv. szegedi tisztviselői beadványt intéztek a tanácshoz, amelyben azt kéri, hogy a Korcsolyázó-teret Szukováthy-térnek nevezzék el. Szukováthy István miniszteri tanácsos, Máv. igazgató volt, aki Szegedet gyakran felkereste s lelkes támogatója, barátja s jókarója volt a városnak. A Máv. leszámoló hivatal is az ő kezdeményezésére kapta meg Szeged s ugyancsak neki köszönhető, hogy az üzletvezetőség részére szép palotát emelt itt az állam.

A keddi közgyűlést előkészítő ülésén foglalkozott a tanács a városi tisztviselők és alkalmazottak fizetési előlegének kérdésével is. Még a múlt havi közgyűlés utasította a szervező bizottságot, hogy a tanítók fizetési előlegére vonatkozólag tegyen javaslatot. A szervező bizottság pedig — mint megírtuk, — nemcsak a tanítóknak, hanem mindazoknak a városi alkalmazottaknak kíván előleget adni, akik eddig nem kaphattak. Az előleg kiutalását azonban szigorúbb feltételekhez kívánja kötni, elsősorban is öt évi szolgálati időhöz, a nő alkalmazottaknál a feleségeik

beleegyező nyilatkozatára is szükség van. A tanács elfogadta a szervező bizottság javaslatát s az ügyet pártolólagerjeszti a közgyűlés elé.

Debrecen város törvényhatósága fölirt a kormányhoz, hogy a háború következtében előállott új jövedelmeket adóztassa meg. — Debrecen hasonló föllirat küldését kéri Szegedtől is. A tanács a föllirat küldését feleslegesnek tartja, miután a pénzügyminiszter a háborús jövedelmet úgy sem fogja figyelmen kívül hagyni.

A Canale grande fölött.

Pogány, a Berliner Tageblatt egyik haditudósítója Triesztből a következőket írja lapjának:

— Sikerült Velence legutóbbi légből való bombázásának hiteles lefolyását megtudnom. Beszéltem ugyanis azzal a tengerészeti repülőnnyel, aki Velencére ledobta a bombákat. Hihetetlenül fiatal ember az illető, alig hagyta el a tiszti iskolát. Az ember szinte megijed arra a gondolatra, hogy micsoda hatalmat és felelősséget ruháztak rá erre az ifjura, akinek megadott, hogy Jupiter tonansként lesujthasson villámaival egy kulturvárosra. Az ő belátására és ítélőképességére a legnagyobbat bízták és amint kiűnt, joggal. Mert Velencét repülőink úgy bombázták, a hogy szabad volt azt bombázni: meghatározott katonai célok elérése céljából a város lehető kimelésével. Hogy ennyire kellett jutnia, annak maguk az olaszok az okai, mivel előbb Triesztet, a nyílt várost népiogellenesen bombázták. A fiatal repülőtest előadta nekem Velence bombázásának a lefolyását:

— Az volt a feladataunk, hogy a tengerészeti arzenált, a pályaudvart és a villamos központot bombázzuk. Trieszt bombázását nem hagyhattuk megtorlatlanul és azért szívesen és lelkesen vállalkoztunk erre a feladatra. Holdvilágos éjszakát ígért a naptár, de sűrű felhőzet borította az eget. Utunk irányát nem jelölhettem meg közelebről, mert nem szabad elárlulnom kiindulásunk helyét. Elégedjek meg azzal, hogy dacára az elsötétült égnek, célhoz értünk. Amikor a város közelébe jutottunk, biztos iránytűnk volt a vasuti vonal. De azért alig bírtuk a várost felfedezni, mert egyetlenegy fénysugár sem szűrődik ki a sűrűn elfüggönyözött ablakok mögül, egyetlenegy lámpa sem égett az utcákon. Egyszerre azonban feltűntek a Márkustorony sötét körvonalai és ezzel megkaptuk csalhatalan támpontunkat. Lassankint a házcsoporthok fölött is sikerült tájékozódunk, a csatornák bágvadt fénye volt az útmutatónk, különösen tisztán rajzolódott le a Canale grande S alakja a sötét alapra. Nemsokára meg tudtuk különböztetni a nagyobb terek körrajzait is, majd egészen világosan ismerjük fel a hajókat is a kikötőben. Míg a város fölött iveltünk, mind világosabbá vált a város képe, vonalai mind élesebben emelkedtek ki és képesek voltunk felismerni céljainkat. Az első bomba leesett és ebben a pillanatban rémült ijedelemmel ébredt fel az alvó Velence. Hirtelen számtalan fény lobogott fel, a reflektorok tucat számra irányították fénycuppaikat az ég felé. Minket kerestek, de mielőtt megtaláltak volna bennünket, tervszerűtlen lövöldözésbe fogtak. Nagyon élesen világított reánk a Tre Porti-erőd fényszórója, de úgy látszik, mégsem vettek bennünket észre. Az volt ugyanis a benyomásunk, hogy vaktában lönek, mert csaknem minden srappell tőlünk jó messzire pukkant szét. Most egymás után ejtettük le bombáinkat, egyet az arzenálra, kettőt a pályaudvarra és harmat a villamos központra. Az egyik bombánk 50 kilogramos óriási körte volt, a többi mind gyújtóbomba. A hatást rögtön megfigyelhettük. Először négy lángot láttunk felcsapni és tisztán volt kivehető, hogy az arzenál egyik naktára gyuladt ki. Már messzire jártunk Velencétől, amikor a tűzoszlopok még mindig világítottak. Az egész expedíció